

kowitą zmianę ręczności u zwierząt. W warunkach, w których zwierzęta mogą wykonywać obiema łapami ruchy skuteczne, a więc prowadzące do otrzymania pokarmu, ruchy porażonej kończyny nie pojawiają się i funkcję jej przejmuje całkowicie kończyna symetryczna.

2. Powyższa zmiana ręczności u zwierząt nie oznacza jednak, że zwierzęta nie są zdolne w ogóle do wykonania żądanych ruchów porażoną kończyną. Przy odpowiednio prowadzonym treningu, ruchy uszkodzonej kończyny występują regularnie i mogą być nawet tak samo sprawne jak i przed operacją. Jednakże warunkiem niezbędnym występowania sprawnych ruchów kończyny porażonej jest uniemożliwienie wykonywania analogicznych ruchów kończyną zdrową. W przeciwnym bowiem wypadku, dominacja ruchów łapy ipsilateralnej jest zawsze tak silna, że nie dopuszcza do wystąpienia ruchów kończyny porażonej.

3. Zmiana ręczności zwierząt nie występuje w wypadku „sztucznych” odruchów ruchowych, w których w treningu przedoperacyjnym wzmacniano ruchy jednej tylko kończyny. Jednostronne usunięcie okolicy czuciowo-ruchowej prowadzi w tym wypadku do przejściowego upośledzenia ruchów porażonej kończyny, której jednak nie towarzyszy występowanie ruchów kończyny symetrycznej.

PIŚMIENNICTWO

1. *Pinto Hamuy*: John Hopk. Hosp. Bull., 1956, 98, 417.
2. *Stępień I., Stępień L.*: Acta Physiol. Polon., 1957, 8, 532.
3. *Travis A. M., Woolsey C. N.*: Am. J. Physiol. Med., 1956, 35, 273.

M. JANOWIEC, K. JAKIMOWSKA, J. VENULET

WŁAŚCIWOŚCI FARMAKOLOGICZNE I CHEMIOTERAPEUTYCZNE IZONIKOTYNOHYDRAZONU ETYLOACETYLOOCTANU

Z Zakładu Farmakologii Instytutu Leków w Warszawie
Kierownik: doc. dr J. Venulet

Przedstawiono wyniki własnych badań laboratoryjnych dotyczących wpływu preparatu T₄₂₈, zsyntetyzowanego w zespole prof. T. Urbańskiego jako izonikotynohydrazon etyloacetylooctan, na prątki kwasooporne *in vitro* oraz na gruźlicę doświadczalną zwierząt laboratoryjnych.

W wyniku przeprowadzonych doświadczeń stwierdzono silne działanie preparatu T₄₂₈ zarówno na prątki gruźlicy jak i na gruźlicę doświadczalną równe działaniu hydrazynu kwasu izonikotynowego. Preparat T₄₂₈ działa

silnie zarówno na prątki gruźlicy wrażliwe jak i odporne na streptomycynę — oraz wykazuje słabe działanie terapeutyczne w gruźlicy wywołanej prątkami o dużej oporności na INH.

Badania farmakologiczne wykazały 5-krotnie mniejszą toksyczność preparatu T₄₂₈ w porównaniu z INH — co w klinicznej ocenie wartości omawianego preparatu zdaniem autorów powinno mieć duże znaczenie.

M. JANOWIEC, R. WÓJCIK

WIELOCECHOWA OCENA DZIAŁANIA LEKÓW PRZECIWGRUŻLICZYCH NA ŚWINKACH MORSKICH

Z Zakładu Farmakologii Instytutu Leków w Warszawie
Kierownik: doc. dr *J. Venulet*

Doświadczenia *J. Venuleta* i *A. Urbańskiej* przeprowadzone w Zakładzie Farmakologii Instytutu Leków wykazały zwiększone przenikanie hydrazynu kwasu izonikotynowego (INH) z krwi do tkanek przy skojarzonym podawaniu tego leku z histaminą, dorylem i pirogenem. Dla sprawdzenia biologicznej elektywności podobnego kojarzenia leków przeciwgruźliczych z innymi lekami zwiększającymi ich przenikanie do tkanek przeprowadziliśmy doświadczenie na 400 świnkach morskich zakażonych prątkami gruźlicy szczepu Rv₃₇, przy czym połowa świnek została uprzednio uodporniona szczepionką BCG. Badane były trzy leki przeciwgruźlicze: INH, streptomycyna i preparat T₄₀. Doświadczenie zakończono w momencie padnięcia wszystkich świnek w grupie nieleczonej.

Oceny działania terapeutycznego kojarzonego leczenia dokonaliśmy na podstawie następujących cech: czasu przeżycia, wagi płuc, wagi wątroby, wagi śledziony, wagi ciała i makroskopowych zmian gruźliczych płuc, wątroby i śledziony. W makroskopowej ocenie zmian gruźliczych poszczególnych narządów uwzględniliśmy 5 stopni natężenia choroby: 0 — brak zmian, 1 — maksymalne zmiany; dla trzech pośrednich klas wartości liczbowe znaleźliśmy, przy założeniu normalnego rozkładu prawdopodobieństwa tej cechy, metodą najmniejszych kwadratów. Stosowanie liniowej skali ocen okazało się zbyt dużym przybliżeniem, nie pozwalającym na jakąkolwiek ocenę. Jednoczesnego porównania badanych grup ze względu na wszystkie wymienione cechy dokonaliśmy metodą analizy dyskryminacji, uzyskując obiektywną ocenę istotności różnic między grupami.

W ocenie istotności różnic między grupami decydujące znaczenie ma